

Skal jeg la meg døpe en gang til?

En sjelesørgerisk samtale

ERNST MODERSON

Oppdatert 2026-08-13

Innhold

Innhold	2
1 Innledning	3
2 Kornelius' hus	5
3 Lydias hus	6
4 Fangevokteren i Filippi	7
5 Abraham	9
6 Noa	10
7 Krispus	11
8 Misjonsbefalingen	12
9 Kirkefedrene	13
10 Den som tror og blir døpt (Mark 16:16)	16
11 Paktsstilling	18
12 All rettferdighet	22
13 Dåpens form	26
14 Avslutning	32

Kapittel 1

Innledning

”Må jeg ha lov til å legge beslag på Deres tid til en samtale? Jeg har i den senere tid gått og arbeidet med et spørsmål, og nå kommer jeg til Dem for å be om veiledning. Spørsmålet er: Skal jeg la meg døpe en gang til?”

Hvordan er dette spørsmål oppstått? Er det et spørsmål som har trengt seg på ved lesning av bibelen, eller er det igjennom andre mennesker at spørsmålet er blitt alvorlig for Dem?

”Egentlig det siste. Jeg arbeider sammen med en troende broder, som ofte foreholder meg nødvendigheten av at jeg skal la meg døpe igjen, da barnedåpen er ubibelsk og ikke har noen gyldighet. Han har bl.a. sagt til meg at jeg kun har etterkommet den ene del av det Peter formaner til i Ap.gj. 2,38, at jeg nok har omvendt meg, men at jeg nå også bør la meg døpe. Og så har han gitt meg forskjellige skrifter å lese, i hvilke man søker å bevise at barnedåpen ingen hjemmel har i Skriften.”

Før jeg innlater meg i en samtale med Dem om dette emne, er det noe jeg først må spørre Dem om: Er De blitt overbevist om at De skal la Dem døpe? Har den broder De har talt med, og har de skrifter De har lest, overbevist Dem om at De skal gjøre dette skritt? Eller er det bare slik at spørsmålet har vakt uro i Deres sinn, og at De derfor ønsker råd og veiledning fra min side?

”Nei, overbevist er jeg ikke ennå, selv om det er meget i de skrifter jeg har lest som forekommer meg særdeles innlysende.”

Ja, det kan jeg tenke meg. De stiller med stor dyktighet alt det sammen som etter deres mening taler imot barnedåpen. Og når man således kun får saken fremstilt fra den ene side, blir man lett påvirket. Men overbevist om nødvendigheten av å la Dem døpe igjen, er De altså ikke? De ønsker å se saken fra begge sider for å finne ut av hva som er det riktige, ikke sant?

”Ja, slik står jeg. Jeg har lest skrifter som taler imot barnedåpen, og nå kunne jeg ønske å høre hva som kan sies til fordel for barnedåpen, for således å finne ut av hva jeg har å gjøre.”

Godt, når De står slik, vil jeg si Dem min mening. Hvis De derimot hadde sagt meg at De i Deres samvittighet var overbevist om voksendåpens nødvendighet, ville en samtale derom neppe være av noen verdi. For hvis man anser voksendåpen for en nødvendighet,

kommer man ikke til ro før den er fullbyrdet. Men slik har De det jo ikke, og derfor vil vi nå i ro tale med hinannen om spørsmålet. Altså hva er det som i særlig grad har foruroliget Dem?

Kapittel 2

Kornelius' hus

”Står det noe i Bibelen om barnedåpen, er den ikke først oppkommet senere?”

Ja, la oss sammen undersøke spørsmålet, og vi vil til å begynne med se hva Bibelen sier om det. Vi vil først ta beretningen om høvedsmannen Kornelius. Det står om ham i Ap.gj. 10,2 at han var en from mann som fryktet Gud med hele sitt hus. Så kom Peter til ham etter at Gud hadde veiledet ham gjennom et særlig syn, og den Hellige Ånd falt på alle dem som hørte ordet, og de ble døpt som førstegrøde av hedningene.

”Ja, men det står da ikke noe om at også barn ble døpt.”

Nei, ganske visst ikke. Det er ikke særlig omtalt, men det heter ”med hele hans hus”, så er det dog minst like så stor sannsynlighet for at det har vært barn, som at det ingen har vært. For ved uttrykket ”med hele hans hus” forstår man familien, omfattende både store og små.

Kapittel 3

Lydias hus

”Ja, det kan man nok si, men det sted synes jeg allikevel ikke er noe bevis.”

Godt, vi går videre. Jeg vil heller ikke i særlig grad fremheve denne beretning. I Ap.gj. 16 har vi beretningen om Lydias omvendelse, der står det ennå tydeligere: ”Men da hun og hennes hus var blitt døpt.” Nå sier man ganske visst igjen at det heller ikke har vært noen barn. Men det er en påstand som ikke lar seg bevise. Det sannsynligste er at det har vært barn, ellers er det vanskelig å forstå uttrykket ”og hennes hus”. Ikke sant, når man taler om hr. N.N. og hans hus eller fru N.N. og hennes hus, så forstår man ved det hele husstanden og i første rekke naturligvis samtlige familiemedlemmer. Det er dog klart. Og så kan man etter språkbruken heller neppe tenke seg annet enn at det også har vært barn med. Det er ikke fortalt noe om hvorvidt barna og husstanden har vært store og små, gamle eller unge. Men legg merke til, det står ikke om andre enn Lydia at hun ble troende. ”Hennes hjerte opplot Herren til å gi akt på det som ble talt av Paulus.” Det står ikke et ord om at de som hørte til hennes familie og husstand, ble troende. Men allikevel heter det: ”Da hun og hennes hus ble døpt.” Gir det ikke noe å tenke på?

Når man påstår at det i Skriften kun tales om at voksne, som var blitt troende, ble døpt, er dette en påstand som ikke kan bevises. Jeg er overbevist om at det motsatte var tilfellet. Jeg tror ikke at jeg gjør vold imot ordet, når jeg forestiller meg saken således at Lydia, da hun var kommet til troen, ønsket at de som hørte henne til, også skulle døpes sammen med henne. Hun ville gi uttrykk for dette: ”Jeg og mitt hus, vi vil tjene Herren.” Var de øvrige medlemmer av familien, som ble døpt, ennå ikke selv kommet til troen, så tvilte Lydia ikke på at det under hennes innflytelse nok skulle skje.

”Jeg må tilstå at man kan se således på saken, men jeg ville dog ønske at det hadde stått der med klare ord.”

Kapittel 4

Fangevokteren i Filippi

Etter min oppfattelse står det der med klare ord. For meg beviser ordene ”og hennes hus” tydelig nok at også de i hennes hus, som ennå ikke hadde forstått og personlig tilegnet seg frelsen i Kristus, er blitt døpt, og jeg skal straks si Dem hvorfor jeg er overbevist om det. Men først må jeg ennå henlede oppmerksomheten på en annen begivenhet, som er omtalt i samme kapittel, og som forekommer meg å være ennå mere avgjørende. Fangevokteren i Filippi, en hedning som nettopp hadde tenkt på å ta sitt liv, tror ved Paulus’ forkynnelse. ”Og han selv og alle hans ble straks døpte.”

Lydia var en gudfryktig kvinne, en proselytt. Hun var vant til å gå i synagogen, og i hennes hus var man vant til å be. Men det kan man dog ikke si om fangevokteren. Han var en romersk soldat, en mann som plikttro og samvittighetsfullt passet sitt embete. Derfor ville han ta sitt eget liv, da han trodde at fangene var flyktet og hans ære derved mistet. Han var en ekte romersk soldat. Sammen med alle dem som er i hans hus, hører han en prediken og tror ordet, og til tegn på at hans hus fra nå av skal være et kristent hus, begjærer han straks dåpen for seg og alle sine.

”For alle sine” — var det lutter voksne? Var de alle sammen, likeså hurtig som han selv, blitt troende? Det står det ikke et ord om. Tvert imot, ”frydet han seg med hele sitt hus over at han var kommet til troen på Gud”. Det heter ikke at ”de” var kommet til troen, men ”han”, Ap.gj. 16,34 (se den nye bibeloversettelse, som er i overensstemmelse med grunnteksten). Det ville også ha vært høyst usedvanlig om alle var blitt troende. Det ville ha vært så stort et under at det sikkert på en særlig måte var blitt fremhevet. Jeg har ennå aldri hørt at en hel familie, foreldre og barn, på selvsamme dag og i selvsamme time alle er blitt troende. Vi vil la ordet stå således som Lukas har skrevet det. Fangevokteren kom til troen, han bøyde seg for den korsfestede som i denne natt hadde møtt ham med sin makt og nåde, og han stilte ikke alene seg selv, men også — hva som for ham var ganske selvfølgelig — hele sitt hus, alle sine, under Guds herredømme.

Vi ser altså at Kornelius, Lydia og fangevokteren kom til troen, men de ble ikke alene selv døpt, men sammen med dem også hele deres hus. Det var for dem ganske selvfølgelig å la seg døpe sammen med hele deres hus. Og dette var likeså selvfølgelig for apostelen Paulus. Derfor sa han til fangevokteren: ”Tro på den Herre Jesus Kristus, så skal du bli frelst, du og ditt hus.” Og så døpte Paulus alle husfolkene i den forvisning at de også ville komme til troen på Kristus.

”Hvordan kan De mene at det var selvfølgelig for Kornelius, Lydia og fangevokteren også å la deres familiemedlemmer døpe?”

Det skal jeg si Dem. Det er den tanke jeg allerede antydte før, da vi talte om Lydias omvendelse. Når vi leser disse beretninger, er det en ting vi ikke må glemme.

Kapittel 5

Abraham

Vi står her på østerlandsk grunn, og i Østerland hører de gamle patriarkalske skikker hjemme; der hersker familiefaderen over hele sitt hus. Da Gud inngikk omskjærelsens pakt med Abraham, var det ganske selvfølgelig at alle mannlige husfeller, også hans tjenere og deres sønner, samtidig ble omskåret, og slik er det ennå i Østerland. Hvis en eller annen sjeik i Østerland skifter tro, gjør hele familien ham følge. På den tid kristendommen begynte, kunne man etter østerlandsk oppfattelse ikke tenke seg annet enn at også hele husstanden ble døpt, hvis en familiefader eller en familiemoder som Lydia lot seg døpe. Det var den gang ganske utenkelig at et familiemedlem kunne slå inn på en annen vei enn den toneangivende familiefaders.

Dette er man i altfor liten grad oppmerksom på, og det forekommer meg dog å være viktig ved bedømmelsen av dette spørsmål. Vi er så tilbøyelige til å legge våre moderne synspunkter inn i Bibelen, men vi må søke å forstå Skriften ut fra datidens forhold. Hvis vi gjorde det noe mere, ville mange villfarelser kunne unngåes.

”De har rett, det er et viktig synspunkt, og det kaster for meg et helt nytt lys over spørsmålet.”

Kapittel 6

Noa

Men en ting til må ennå fremheves i denne forbindelse. Denne oppfattelse av familiens samhørighet er ikke bare noe som den gang hersket i Østerland, men det er en Guds tanke. Overalt møter vi dette i Skriften, f.eks. i 1. Mos. 6,18, hvor Herren sier til Noa: ”Men jeg vil opprette min pakt med deg. Du skal gå inn i arken med dine sønner, din hustru og dine sønnekoner.”

Denne frelse av Noas familie blir jo av Peter betegnet som et forbilde på dåpen (1. Pet. 3,20-21). Den samme tanke om samhørigheten innenfor husstanden møter vi i 1. Mos. 17,23, da Abraham omskar alle i sitt hus, og beretningene om Kornelius, Lydia og fangevokteren må forstås på samme måte.

”Disse tanker har jeg aldri møtt i de skrifter jeg har lest. Der heter det bestandig kun: I Bibelen står det ikke et eneste ord om at barn er blitt døpt.”

Kapittel 7

Krispus

Naturligvis, etter bokstaven er det helt riktig. Men når man vil trenge inn i skriftens ånd, finner man noe annet. Men jeg må ennå peke på et sted som forekommer meg å være av interesse. I Ap.gj. 18,8 står det: ”Men synagogeforstanderen Krispus trodde på Herren tillike med hele sitt hus, og mange av korinterne som hørte til, trodde og ble døpte.”

”Ja, men det står da tydelig at Krispus trodde med hele sitt hus, så var dåpen da selvfølgelig.”

Ganske riktig, men det er noe annet ved dette sted som jeg gjerne vil fremheve. I 1. Kor. 1,14 taler Paulus nemlig om denne dåp av Krispus’ hus. Og hva sier han der: ”Jeg takker Gud for at jeg ikke døpte noen av dere uten Krispus og Kajus.” Derav fremgår for det første at det ikke for Paulus kom så meget an på dåpen, og at han ikke selv har døpt rett mange. Hvor annerledes i dag, når man søker å overbevise om og overtale til å la seg døpe en gang til.

Og det annet, som forekommer meg ennå viktigere ved dette sted, er at mens det av Ap.gj. 18 fremgår at Krispus og hans hus ble døpt, så taler Paulus i 1. Kor. kun om Krispus alene. Er det en motsigelse? Nei, slett ikke, begge deler betyr det samme. Vi har her en bekreftelse på det jeg før sa. For apostelen var det ingen forskjell, enten han sa ”jeg har døpt Krispus” eller ”Krispus og hans hus”, for Krispus og hans hus hørte sammen, det var et begrep.

Kapittel 8

Misjonsbefalingen

Ved denne fremgangsmåte å døpe familier på en gang, befant man seg helt på linje med det som Herren selv har sagt i sin dåpsbefaling. Denne lyder etter nøyaktig oversettelse: ”Gå derfor hen og gjør alle folkeslag til mine disipler, idet dere døper dem i Faderens, Sønnens og den Hellige Ånds navn og lærer dem å holde o.s.v.” Altså: gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem.

Legg merke til uttrykket ”alle folkeslag”. Man taler så ofte om at det er ubibelsk å tale om en folkekirke. Her er det bibelske bevis for den. Jesus har ikke kun hatt den enkelte for øye. Han har også tenkt på folkene. Men det er naturligvis klart at det i første linje var voksne som ble døpt, fordi forkynnelsen av det glade budskap henvendte seg til de voksne. Derfor er det også liketil at de steder hvor det i Skriften tales om dåp, har voksendåpen til forutsetning, men derimot er det ingenierte sagt at kun voksne ble døpt.

Den første kirke var en misjonskirke. Den henvendte seg ved sin prediken til de voksne, ganske som våre misjonærer i India og Kina også gjør det i dag. De som ble vunnet igjennom forkynnelsen, ble døpt. Således skjer det også på misjonsmarken i våre dager. De første døde er ifølge sakens natur alltid voksne. Om disses dåp fortalte man, for over disse gledet man seg særlig, for enhver voksendåp var et bevis på at de åndelige krefter virket, på ordets makt og den Hellige Ånds makt.

Men når de voksne kom til troen, var det for dem en selvfølge at de med hele deres hus, deres barn og familiemedlemmer, stilte seg inn under Jesu Kristi herredømme, og de handlet fullstendig i overensstemmelse med dåpsbefalingen når de lot seg døpe ”med hele deres hus”. For grunnlaget for folkeslagene er familiene, og det var for dem en selvfølge at de lot seg døpe med deres familie for å bane vei for og forberede oppfyllelsen av ordet: ”Gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem.”

Kapittel 9

Kirkefedrene

”Men viser da ikke kirkehistorien at barnedåpen er en senere innretning? Jeg er ikke i stand til selv å kontrollere det, men i et skrift jeg har lest er det henvist til at flere kirkefedre allerede på et tidlig tidspunkt har erklært seg imot barnedåpen.”

Ja, det kan ikke nektes, men det kommer her igjen an på fra hvilket synspunkt man ser på en kjensgjerning, og hvordan man vurderer den. Når en kirkefader som Tertullian, for å nevne et eksempel, uttaler seg imot barnedåpen, så kan man med full rett si: ”Se, Tertullian var også imot barnedåpen”, men man kan dog også av Tertullians motstand slutte at barnedåpen eksisterte. Han bekjemper ikke en praksis som er ved å bli innført, men han treder opp imot overhodet å anvende barnedåpen. Derav fremgår det dog at barnedåpen ble praktisert. Således kan man altså anføre en kjensgjerning for å støtte eller motbevise en påstand, etter som man ser på kjensgjerningen. Det gjelder om å være så nøktern som mulig og ikke forutinntatt, når man vil prøve Skriftens vitnesbyrd og det som kirkefedrene har sagt.

”Ja, det har jeg allerede innsett, at man ut av de samme steder kan lese noe forskjellig, alt etter det standpunkt man selv inntar.”

Vel, derfor er det godt og riktig at De nå også engang ser på spørsmålet fra et annet synspunkt, etter at De har lest de skrifter som forkaster barnedåpen og alene holder voksendåpen for bibelsk. Jeg er overbevist om at både voksendåp og barnedåp har vært i bruk samtidig.

Det beviser også Tertullian for meg. Omkring år 200 utsendte han et skrift om dåpen. Han var en lærd mann, en jurist. I artikkel 18 — se her — taler han om at man ikke skulle døpe barn. Han sier: ”En utsettelse av dåpen er å anbefale, især når det gjelder de små, og hvorfor skal man også utsette fadderne for at de ved å dø (før barnet vokser til) hindres i å oppfylle hva de har lovet, eller at de skal skuffes i deres forhåpninger, ved at barnet ikke arter seg vel. Ganske visst sier Herren: Hindre dem ikke i å komme til meg. Ja vel, så la dem komme når de lærer, når de er blitt undervist om hvem det er de skal komme til. La dem bli kristne når de kan erkjenne Kristus. Men hvorfor iler den uskyldige alder til syndenes forlatelse? Forsiktigere ville man handle med jordiske ting. Her betror man himmelske verdier til slike som man ennå ikke vil betro jordiske. La dem dog først attrå frelsen, og deretter kan man, når de selv ber om det, døpe dem.”

Tertullian sto altså, om jeg så må si, på det baptistiske standpunkt. Som en dyktig jurist har han her stilt de grunner opp som man ennå i dag gjør gjeldende imot barnedåpen. Men som jeg allerede har sagt, derved blir han etter min erkjennelse og oppfattelse selv et vitne for barnedåpen. For det første fremgår det dog tydelig av hans skrift at barnedåpen ble praktisert på hans tid. Og for det annet taler også et annet forhold til gunst for barnedåpen. Ikke med et ord sier Tertullian: "Apostlene har jo ingen barn døpt." Hvis han hadde sagt dette, hadde spørsmålet dermed vært avgjort. Det bevis ville ha vært avgjørende. Hvorfor har han ikke benyttet det? Fordi et slikt bevis ikke eksisterte.

Barnedåpen var en overlevering fra den apostoliske tid. Hadde dette ikke vært tilfellet, ville han visselig ikke ha glemt å fremheve dette punkt. Han taler jo heller ikke som en som bekjemper en just nå oppkommet uskikk, men som en som uttrykker sin bekymring over noe bestående, noe nedarvet, som han anser for å være galt, og som han mener å måtte gjøre front imot. Det nye er ikke at det er noen som vil innføre barnedåpen, men det nye er at Tertullian drar til felts imot denne. Jeg finner således i Tertullians skrift et sterkt bevis for at barnedåpen allerede på hans tid var i bruk i kirken.

"Men er det ikke også andre stemmer fra kirkehistorien?"

Jo visst, men de taler ennå mere til gunst for barnedåpen og dens apostoliske opprinnelse. En yngre samtidig var kirkefaderen Origenes, den mest fremragende lærde på sin tid. Han er den første som uttrykkelig bekrefter at barnedåpen var en skikk fra apostlenes tid. Han sier det i forbigående ved utlegningen av et bibelsted. Saken er for ham ennå ikke noe stridsspørsmål, og just derfor har hans ord så meget større vekt. I hans utlegning av Romerbrevet sier han: "Kirken har fra apostlene mottatt den overlevering også å meddele de små barn dåpen." Meg forekommer det at saken må være avgjort. Origenes hadde sikkert ikke skrevet således, dersom en av hans samtidige, som jo måtte vite det, hadde kunnet motbevise ham. Han levde jo også ennå den apostoliske tid så nær (år 183–252) at det er utenkelig annet enn at han igjennom pålitelige kilder kunne være nøye underrettet. Hans egne foreldre var kristne, dannede, vidtskuende mennesker. Han var fra ungdommen nær forbunden med biskopen i Alexandria, som var rik på erfaring, og selv sto han som lærer for en kateketskole, midt i menighetslivet, der hvor det pulserte sterkest. Man kan gå utenom hans ord, men de blir dog stående, og de beholder nettopp deres betydning derved at det er Origenes som har sagt dem.

"Origenes har altså ganske tydelig sagt at kirken har mottatt den overlevering fra apostlene, også å meddele dåpen til de små barn?"

Det har han. Se, her kan De selv lese det: "Ecclesia ab apostolis traditionem accepit etiam parvulis baptismum dare."

"Det har jeg aldri før visst. Det stiller saken for meg i et helt annet lys enn jeg hittil har sett den."

Det forstår jeg. For meg er dette sted også et avgjørende bevis for at min oppfattelse er riktig. Jeg vil dog også uten denne uttalelse av Origenes finne barnedåpen i Bibelen, men denne uttalelse beviser for meg at jeg har rett i min oppfattelse, at barnedåpen fra begynnelsen av er blitt praktisert ved siden av voksendåpen.

”Ja, jeg må innrømme at det er en viktig uttalelse.”

Men for å gjøre denne henvisning til kirkefedrene kort, vil jeg ennå kun si at snart etter Origenes’ død, i året 256, ble det i Kartago i Nord-Afrika avholdt et kirkemøte under ledelse av den senere martyrbiskop Cyprian. 66 biskoper deltok. Ved denne leilighet ble det bl.a. behandlet et stridsspørsmål vedrørende barnedåpen. Det var dog ingen uenighet om hvorvidt man skulle døpe barn eller ei, men kun om hvorvidt man skulle døpe barna den annen eller tredje dag etter fødselen, eller man skulle vente til de var 8 dager gamle. Kirkemøtet holdt på at man skulle foreta dåpen den 2. eller 3. dag. Om nødvendigheten av barnedåpen ble det ikke diskutert, den var man enige om.

Jeg tenker dermed å ha gitt Dem tilstrekkelig svar hva det første punkt angår. For meg står det klart at det ut ifra Skriftens og kirkefedrenes vitnesbyrd ikke kan være noen tvil om at barnedåpen fra begynnelsen av er blitt utøvd av apostlene side om side med dåpen av voksne. Hvilke andre punkter er det som har foruroliget Dem, og som De ønsker opplysninger om?

”Et annet punkt, som jeg atter og atter har møtt i de skrifter jeg har lest, er dette at dåpen forutsetter troen hos den som døpes, og at altså barn ikke kan bli døpt, fordi de ennå ikke har noen tro.”

Kapittel 10

Den som tror og blir døpt (Mark 16:16)

Riktig, det er en av hovedinnvendingene imot barnedåpen. Vi vil undersøke hvordan det har seg med denne innvending. I Markus 16,16 står det: "Den som tror og blir døpt, skal bli frelst." Altså først tro og så dåp, slik står det. Men nå spør jeg: Og hva så? Det er ikke et overflødig og tåpelig spørsmål. La oss tenke oss at et menneske er blitt døpt, men etter dåpen begynner igjen det daglige liv med alle dets besværligheter og fortredeligheter, med dets møye og kamp utenfra og innenfra. Hvorfra vil han hente kraft til å leve? Hva vil han åndelig talt ernære seg ved? Og hva vil han engang dø på? Mon han kan nøyes med sin dåp? Det var derfor jeg spurte: Og hva så?

Hører troen ikke også til etter dåpen? Ja, må den ikke være alt? Det går et år etter dåpen, det går 5 og 10 år. Erindringen om dåpen er nesten bleknet, og de følelser han hadde den gang han ble døpt, er forsvunnet. Enhver som overhodet har åndelig liv, må leve av tro. Dåpen, som man hadde ventet så meget av, skrumper inn, men troen vokser seg stor og sterk. Det er en sunn utvikling. Troen er i liv og død det avgjørende. Derfor fortsetter Jesus også: "Men den som ikke tror, skal bli fordømt." Derfor spør jeg: Og hva så? Jeg må advare imot en overvurdering av dåpen.

Og så må jeg videre si: Det gis en bestemt regel for utlegning av Skriften. Den lyder således: Man må forstå Skriften i sammenheng. La oss derfor også sette Markus 16,16 inn i sammenhengen. I verset foran har Jesus sagt: "Gå ut i all verden og predik evangeliet for all skapningen." Han har vist dem misjonsbefalingen. Det dreier seg altså her om en anvisning fra Jesus vedrørende grunnleggelse av menigheten. Og ser vi oss omkring i vår samtid, så finner vi at overalt hvor det dreier seg om grunnleggelse av en menighet, altså i hedningeverdenen, der går man frem i overensstemmelse med Jesu ord: prediken, tro, dåp. Men hvordan skal man bære seg ad når det allerede er dannet en menighet, derom blir det intet sagt på dette sted. Den som ikke anvender Mark. 16,16 på menighetsgrunnleggelse, men på tid og forhold hvor det allerede består en menighet, river ordet ut av sin sammenheng og anvender det galt.

Og videre, en annen grunnsetning for skriftfortolkning lyder således: Man må fortolke Skriften ved hjelp av Skriften. Og nå har Jesus ikke alene talt om dåpen i Mark. 16,16, men også i Mt. 28. Vi har forøvrig allerede talt om det. Der heter det i vers 19: "Gå derfor hen og gjør alle folkeslagene til mine disipler, idet dere døver dem til Faderens og Sønnens og den Hellige Ånds navn, og idet dere lærer dem å holde alt det som jeg har befalt dere." Etter disse ord skal det altså først døpes og deretter læres, og om troen er det slett

ikke tale. Hvis nå et menneske lar seg døpe igjen, handler han i motsatt rekkefølge av hva dette skriftsted lærer, idet han først er blitt undervist og deretter døpt.

Hvis altså noen vil støtte seg til bokstaven i Mark. 16, kan man med like så full rett støtte seg til bokstaven i Mt. 28. Jeg vil ikke dermed si at man etter Mt. 28 alltid først skal døpe og siden lære. Også dette er jo en misjonsbefaling. Men jeg vil kun peke på hvorledes man ved en bokstavelig utlegning av det ene sted kan slå det annet til jorden, og at man, ved således å presse bokstaven, kommer til motsigelser og får galt resultat ut av det. Dåpsbefalingen i Mark. 16 lyder: Først tro, så dåp. Dåpsbefalingen i Mt. 28 setter dåpen først, og baketter kommer undervisningen. Det ville altså være ganske galt å klynge seg til bokstaven det ene sted.

Jeg finner også i denne forskjellige ordlyd av dåpsbefalingen en bekreftelse på min oppfattelse, at voksendåp og barnedåp har foregått ved siden av hinannen. Naturligvis var voksendåp det første. Først døypte man de mennesker som var kommet til troen i overensstemmelse med Mark. 16. Men like så naturlig var det at foreldre, som var blitt troende, også lot deres barn døpe i overensstemmelse med Mt. 28. Begge slags dåp foregikk ved siden av hinannen, som man ennå ser det på misjonsmarken.

Når våre misjonærer kommer ut på misjonsmarken, tenker de ikke først og fremst på å døpe barn, men de prediker evangeliet for å føre mennesker til tro på den korsfestede frelser. Først når det finnes kristne familier, og barna kan få en kristen oppdragelse, først når det er dannet kristne menigheter, treder barnedåpen i kraft. Slik var det fra begynnelsen. Barnedåpen er den selvfølgelige følge av voksendåpen.

Kapittel 11

Paktsstilling

Men må jeg i denne forbindelse ennå få si et par ord angående barnas stilling i menigheten? Det forekommer meg at det hører hjemme her. Hvordan var barnas stilling i den gamle pakts tid? Man opptok barna i pakten ved å omskjære dem på den åttende dag.

”Ja, men man kan da ikke sammenligne dåpen med omskjærelse. Enhver israelitt hørte jo ved fødselen med til paktsfolket, og derfor måtte han også motta paktstegnet, omskjærelsen. Men i den ny pakt er det dog annerledes. Ingen hører med til den ifølge den naturlige fødsel. Det som er født av kjødet, er kjød.”

La oss engang undersøke saken. Vi leser i 1. Mos. 17,9-14 om hvorledes Abraham av Gud fikk befaling vedrørende omskjærelsen, og i vers 23-27 om hvorledes han utførte den. Omskjærelsen er det synlige tegn på den pakt som Gud har sluttet med Abraham. For i vers 13 heter det: ”Min pakt på deres legeme skal være en evig pakt.” Gud hadde kalt Abraham og opprettet en pakt med ham. Abraham var gått inn i denne pakt, han trodde Herren, hans pakts Gud, og var villig til å vandre i hans bud, og så er det så lett forståelig at omskjærelsen nå ble gitt ham som det synlige tegn, som den ytre stadfestelse på den allerede fullbyrdede inngåelse av pakten. Men det er verd å legge merke til at dette paktstegn skulle fullbyrdes på hans etterkommere når de var 8 dager gamle. Det leser vi i vers 12: ”Åtte dager gamle skal alle av mannkjønn omskjæres hos dere i kommende slekter.”

Og saken blir ennå merkeligere når vi tilføyer det som Paulus sier om omskjærelsens betydning i Rom. 4,11: ”Og han fikk omskjærelsens tegn som et segl på den troens rettferdighet som han hadde som uomskåret.” For Abraham var omskjærelsen altså seglet, den synlige bekreftelse på den troens rettferdighet som han ifølge 1. Mos. 15,6 hadde før han mottok det synlige bekreftende tegn. Altså var det hos Abraham først tro og deretter omskjærelse. Men nå skal hans etterkommere motta det samme tegn med den samme betydning — for det tales ikke om noen endring — når de er åtte dager gamle og altså ennå er ganske umyndige.

”Ja, det gjelder alt sammen om omskjærelsen, men dog ikke om dåpen. Hvor tør man anvende det på dåpen?”

La oss se. I Kol. 2,11-12: ”I hvem dere også er blitt omskåret med en omskjærelse som ikke er gjort med hender, ved avførelsen av kjødets legeme, ved Kristi omskjærelse, idet dere ble begravet med ham i dåpen.” Kort sammenfattet er meningen med disse ord:

”Dere ble omskåret da dere ble døpt; hva omskjærelsen betydde under den gamle pakt, betyr dåpen under den nye pakt.” Så svarer altså den nytestamentlige dåp til den gammeltestamentlige omskjærelse.

Jeg tror at Gud har ledet kirken i dåpsspørsmålet. Det behøves ingen ny åpenbaring vedrørende dåpen, da anvendelsen av paktstegnet klart fremgår av de gammeltestamentlige anvisninger vedrørende omskjærelsen. Vi følger den linje som den hellige skrift anviser, når vi slutter at det må forholde seg med det nytestamentlige paktstegn som det etter Guds befaling forholdt seg med det gammeltestamentlige. En ny anvisning er overflødig. 1. Mos. 17 er tilstrekkelig for i dette stykke å erkjenne Guds vilje, og derfor savner vi heller ikke i det nye testamente anvisning vedrørende barnedåpen.

Vil man innvende at barna intet vet om deres dåp og intet forstår av dens betydning, så stiller jeg motspørsmålet: Hva kan en liten gutt på åtte dager vite og forstå vedrørende sin omskjærelse? Anser man dåpen av umyndige barn for verdiløs og tåpelig, så kritiserer man derved Gud, som har befalt at paktstegnet skal meddeles til de umyndige.

Vi må under den gamle pakt såvel som under den nye regne med 2 klasser av mennesker. Ikke alle som hørte til Israel etter kjødet, hørte til Israel etter ånden. Paktstegnet, omskjærelsen, hadde de alle mottatt etter Guds anordning. Men hvor mange av dem har ikke levd i synd og er gått fortapt? Judas, som forrødte Jesus, og yppersteprestene, som dømte ham — de var alle omskåret etter Guds befaling. Det synlige tegn innrangerte dem i ytre forstand blant Guds folk, men det frelste dem ikke. Men hos Israel etter ånden, den lille flokk midt i det store folk, hersket tro, lydighet og vandring i Guds bud, og de som hørte til dette Israel, hadde del i den samme åndelige velsignelse ved omskjærelsen som Abraham.

Men nøyaktig på samme måte forholder det seg i den nye pakt og med paktstegnet i den. Millioner mottar paktstegnet og kommer derved innenfor rammene av den synlige kirke og nyter derved på mange måter fortrinn, men salige blir de ikke derved. Men midt i den store mengde av dømte — likesom under den gamle pakt midt iblant store mengder av omskårne — finnes det et nytestamentlig Israel etter ånden, et Guds folk, en usynlig kirke, og kun den som ved omvendelse og tro er blitt knyttet dertil og av takknemlighet er villig til å vandre etter Herrens bud, har del i den egentlige åndelige velsignelse ved paktstegnet. Men ettersom det intet står om at en israelitt, når han omvendte seg, skulle la seg omskjære en gang til, så er det heller ikke Guds vilje at den som nå ved omvendelse og gjenfødelse blir innlemmet i det sanne Guds folk, skal la seg døpe igjen. Det en gang mottatte paktstegn gjelder for bestandig.

”Jeg må tilstå at det er noe innlysende i denne tankegang.”

Ja, det kan man ikke nekte. Når barna under den gamle pakt fikk del i paktstegnet, kan man heller ikke under den nye pakt nekte dem det. Jeg leste en gang hva en omvendt jøde, J. C. F. Frei, har sagt om dette spørsmål. Jeg har for øvrig boken her. De kan selv

lese det: ”Om en ting er jeg overbevist: når engang mine kjære brødre av Israels og Judas hus omvender seg til Messias og bringes tilbake til hans kirke, så vil de aldri gå med på at deres barn skal berøves deres medlemskap og være utelukket av den synlige kirke. Siden Abrahams dager var barna medlemmer og delaktige i paktstegnet. Hva for noe, vil de si, er Messias’ kirke med det forunderlige frelsesbudskap ringere enn vår gamle mosaiske kirke? Nei, det kan ikke være riktig.”

Denne uttalelse legger jeg megen vekt på. Den viser oss hvordan jøder føler det. Gjennom århundreder har barna vært medlemmer av pakten, og det skulle nå ikke lenger være tilfellet. Det var etter jødisk oppfattelse en ganske umulig tanke. Jødiske foreldre, som kom til tro på Messias, måtte etter deres århundrede lange sedvane anse det for ganske selvfølgelig at også barna måtte ha del i den pakt som foreldrene var gått inn i. Når vi prøver på å tenke oss inn i den tid da kristendommen begynte og den første kristne menighet ble dannet, den som opprinnelig bestod av jøder som var blitt troende, da vil vi forstå at det slett ikke kunne være annerledes enn at foreldrene også ønsket å se deres barn som medlemmer av den nye pakt, like så vel som de tidligere hadde vært medlemmer av den gamle pakt. Da Gud sluttet sin pakt med Abraham, de troendes fader, sa han til ham: ”Du skal holde min pakt, du og ditt avkom etter deg fra slekt til slekt”, og det første Abraham gjorde med sine barn for å oppfylle Herrens befaling, var å omskjære dem for derved å gjøre dem til medlemmer av pakten. Så har vi da også rett og plikt til å gjøre våre barn til medlemmer av den nye pakt og formane dem til å leve i den. Spør vi: Hvilken stilling har Gud tildelt barna i det gamle og det nye testamente? — så kan svaret i begge tilfelle kun bli: paktstilling.

”Jeg må tilstå at det har jeg ikke hittil forstått, men det forekommer meg innlysende at for jødene var opptagelsen av barna i den nye pakt selvfølgelig.”

Ja, sikkert. Det er ennå kun spørsmålet om hvorvidt barna er skikkede og verdige til å bli paktsmedlemmer, og nå kommer vi til det skriftsted som egentlig intet har med dåpen å gjøre, men som dog kaster lys over spørsmålet. Jeg tenker på det sted hvor det fortelles om at Jesus velsigner de små barn. Foreldrene brakte de små barn til Jesus for at han skulle legge hendene på dem. Det dreide seg om barn som ennå var så små at de måtte bæres på armen, umyndige små barn. Foreldrene var av den oppfattelse at det at Frelseren rørte ved barna, for dem betydde en virkelig velsignelse, selv om disse selv intet forstod av det. Men disiplene truet da dem som bar dem — vel av to grunner: først fordi de ikke ville at Mesteren skulle forstyrres, og dernest fordi de tenkte: Hva skal vel umyndige hos Frelseren? Men Jesus bebreidet sine disipler og sa til dem: ”La de små barn komme til meg og hindre dem ikke, for Guds rike hører sådanne til. Sannelig sier jeg dere, den som ikke mottar Guds rike likesom et lite barn, han skal ingenlunde komme inn i det.”

Jeg vet godt nok at det ikke her tales om barnedåpen. Men det dreier seg også her om et annet spørsmål, nemlig spørsmålet: I hvilket forhold står umyndige barn til Guds rike? Og på dette spørsmål svarer Herren: "Guds rike hører sådanne til." Det vil si at Guds rike er for alle mennesker som har barnesinn, som er så enfoldige, ydmyke og hjelpeløse som et barn. Men så må barna da selv i første linje kunne få del i Jesu velsignelse. Og således blir dette ord, som egentlig intet har med dåpen å gjøre, dog et fast støttepunkt for barnedåpen. Ingen grunner eller motbeviser kan avkrefte dette ord: "Guds rike hører sådanne til." Derfor døper vi med full rett våre små barn på grunn av dette ord av Jesu munn. På grunn av dette ord har jeg brakt mine barn til Herren i den hellige dåp, og jeg lar meg det ikke frata at det var en bibelsk dåp, en dåp etter Jesu vilje. Og når noen taler ringeaktende om en slik dåp, er det ikke med Kristi sinn og drevet av Guds ånd. Derom er jeg overbevist.

"Det bør man heller ikke gjøre. Det har også støtt meg når jeg har møtt det i de skrifter jeg har lest. Derved vinner man ingen mennesker, men man støter dem kun fra seg."

Men vi har også andre ord av Jesu munn som viser oss hvorledes han ser på barna og vil at de skal behandles. F.eks. Mat. 18,1-4. Her stiller han et barn midt imellom sine disipler og sier: "Dere må omvende dere og bli som barn", det vil si så enfoldige, så små, så beskjedne, ellers kommer dere ikke inn i himmerikets rike. Derav fremgår det dog utvilsomt at barna står himmerikets rike nærmere enn de voksne. For disse må først bli gjort små igjennom ofte svære førelser, hvorimot barna av natur er små og vet at de intet kan av seg selv. Noe ganske lignende leser vi om i Lukas 9,47-48. Og jeg henregner også til disse ord den anvisning Jesus gav Peter ved Genesaret sjø: "Vokt mine lam." Det hadde han tatt seg således til hjerte at han på den første pinsedag særlig betonte det, da han sa: "Dere og deres barn hører løftene til."

Hvorledes man ansikt til ansikt med slike ord fra Skriften kan tale foraktelig om barna, som det er skjedd, er meg uforståelig. Man setter seg derved i motsetning til Guds ord. Således f.eks. også i motsetning til Pauli ord i 1. Kor. 7,14: "For den vantro mann er helliget ved hustruen, og den vantro hustru er helliget ved mannen, ellers var jo deres barn urene, men nå er de hellige." Og dette ord skrev apostelen om barn av sådanne foreldre av hvilke kun den ene part var troende.

Jeg tror jeg har sagt tilstrekkelig om dette punkt. Vi har sett at etter uhildet skriftutleggelse er barn fra begynnelsen av blitt døpt inn i den kristne menighet. Og vi har også sett at barnedåpen er begrunnet således i Skriften at den ikke betyr en utglattelse av kirken, ei heller en verdsliggjørelse av denne, men at menigheten fra begynnelsen av, av Jesu ord, har avledet rett og plikt til å utføre den. Men nå vil vi gå videre og tale om hva det ellers er De har stanset ved.

Kapittel 12

All rettferdighet

”Jeg er især stanset ved det ord Jesus sa til Johannes da han ble døpt av ham: Tilsted det nå, for således sømmer det seg for oss å fullkomme all rettferdighet. Fremgår det herav at dåpen er en lydighetshandling, noe Gud forlanger av oss?”

Kjære broder, hvordan kan dette ord volde Dem uro? Jesu dåp ved Johannes har ikke noe med vår dåp å gjøre. Jesu dåp ved Johannes fant sted ved begynnelsen av hans virksomhet, og innstiftelsen av den kristne dåp fant først sted etter oppstandelsen, før Jesu himmelfart. Allerede av denne grunn kan Jesu dåp ikke komme i betraktning for vårt vedkommende. Og likesom Jesu personlighet og Jesu kall var ganske enestående, således var hans dåp også noe enestående. Johannes døpte med omvendelsesdåp til syndenes forlattelse. Derfor vegret han seg for å døpe Jesus, da han kom til ham ved Jordan og begjærte dåpen. Han avviste det og sa: ”Jeg trenger til å døpes av deg, og du kommer til meg.” Johannes hadde rett. Jesus trengte ikke til den dåp han døpte med. Hans dåp var en avtvettelse av syndene, og den som sto for ham, var uten synd. Jesus trengte ikke til å la seg døpe for sine synders skyld. Han gjorde det dog. Han gjorde seg syndere lik. Allerede i dåpen gikk han inn under følgene av vår synd, og ordet ”han fornedret seg selv og ble lydig” gjelder allerede fra hans dåp. Nå står han midt i rekken av syndige mennesker som en av deres like. Han oppfyller i lydighet all rettferdighet som hans fader har pålagt ham å oppfylle. Hele hans liv er en oppfyllelse av den guddommelige rettferdighet, i lydighet overfor Gud til døden på korset. Vil De vite hva det har kostet ham å oppfylle all rettferdighet, så se på ham som han ligger der i Getsemane på sitt ansikt og bever for lidelsens kalk, eller som han henger på korset og roper ut: ”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?” Men da han kunne rope: ”Det er fullbrakt”, da var all rettferdighet oppfylt, da var lydighetens vei til ende. Og nå skulle vi ta dette ord av Herrens i vår munn, det ord hvis rekkevidde vi aner når vi tenker på Jesu lydighet og hans lidelser.

Det finnes i Bibelen mange befalinger. Les kun bergprekenen og apostlenes brever og hør hvorledes det der tales om en kjærlighet til Gud som skal fylle hele hjertet, at vi skal elske vår neste som oss selv, om sann ydmykhet, om fordragelighet, langmodighet, tålmodighet og mange andre dyder. Vi må gå i gang med å ”oppfylle all rettferdighet”. Hva kan det nytte å utsøke seg ett enkelt område, dåpen f.eks., som er det letteste av det alt sammen, og la alt det øvrige ligge? Jakob sier: ”Den som holder hele loven, men støter an i et stykke, er blitt skyldig i alle.” Oppfyllelse av den ene befaling hjelper aldeles intet når overtredelsen av et eneste bud allerede har gjort den øvrige lydighet til intet.

Legger vi hånden på et bud, da må vi legge den på dem alle. Med den aller største alvor må jeg si: Den som legger hånden på lydigheten, han skal vite hva han gjør, han skal da også virkelig leve et liv i lydighet. Så vil han komme til den rette forståelse av evangeliet. Er De klar over — saken er uhyre alvorlig — at den som gir seg selv til å oppfylle all rettferdighet, han er kommet under loven og forstår ikke evangeliet. Når vi leser apostlenes brever — Rom., Efeserbrevet, 1. Peters brev o.s.v. — finner vi at rettferdiggjørelse av tro alene, rettferdiggjørelse av den ugudelige, uten ringeste vår fortjeneste og for Kristi skyld alene, blir klart og tydelig lært. Men når et menneske har gjort denne erfaring, når rettferdiggjørelsens guddommelige gave er blitt ham til del, da våkner det i ham en takknemlighet til å etterleve alle Guds bud. Der finner Skriftens formaninger sin rette plass. Der er det ikke lengre tale om at man skal oppfylle all rettferdighet, men man gleder seg nettopp over at den er oppfylt i Kristus og av Kristus, og villigheten til å etterfølge formaningene utspringer ikke av den tanke at jeg skal fullkomme den rettferdighet som gjelder for Gud. Den som vil det, for ham er Kristus død forgjeves. Hvor alvorlig taler ikke Paulus til dem som mente at de skulle legge noe til Kristi verk på korset. Han sier til galaterne: ”Men jeg vitner atter for hvert menneske som lar seg omskjære, at han er skyldig å oppfylle hele loven. Dere er tapt for Kristus, dere som vil rettferdiggjøres ved loven, dere er falt ut av nåden.”

Dette er et meget alvorlig punkt. Og derfor må jeg inntrengende advare Dem for denne vei, fordi jeg ser farene på den, farer for Deres sjel og Deres salighet, at De vil sette noe annet i Jesu sted og komme inn under loven og derved miste Jesus. Det ville dog være fryktelig. Gud bevare Dem for det. Nei, nei, vi skal ikke oppfylle rettferdigheten, den er oppfylt. Jeg begriper ikke at mennesker av disse ord av Jesus kan avlede nødvendigheten av å la seg døpe på samme måte som Jesus ble døpt. Kan vi overhodet oppfylle rettferdigheten? Ja, kan vi enda bare oppfylle et lite stykke av rettferdigheten? Nei, aldri, der kommer vi for evig til kort. Vi kan ingen rettferdighet oppfylle. Jesus har oppfylt den! Jesus har fullbrakt verket. Og vi rettferdiggjøres uten fortjeneste ved tro på Jesus Kristus og den forløsning som han har skaffet til veie. Den som vil etterligne Jesu dåp, han må også etterligne hans forløserdød. De ser således at det er fullstendig forfeilet å slutte således at vi må oppfylle all rettferdighet, og at vi derfor må la oss døpe likesom Jesus.

Og ennå en bemerkning angående den såkalte lydighetshandling som Jesus forlanger av oss. Ja, men venn, hvis lydigheten består deri at vi skal la oss neddykke, da var det lett. Men så billig er lydigheten ikke; nei, dertil hører et daglig liv i selvfornektelse og hengivelse, dertil hører bestandig å si ”nei” til verden og selvet og bestandig si ”ja” til Gud og hans ord. Åh, men venn, hvis det var sant at voksendåpen er en lydighetshandling, da lot jeg meg ikke bare døpe en gang, men atter og atter. Men det er en stor misforståelse. Hvornår har Jesus fordret en kun utvendig handling og gitt seg tilfreds med oppfyllelsen av en formalitet? Det kom for ham alltid an på hjertet og på viljen. Han var den største motstander av seremonivesen og bokstavtrelldom. Nei, nei, Frelseren forlanger noe gans-

ke annet, han forlanger meget mere enn denne såkalte lydighetshandling. Han forlanger et liv i daglig lydighet, i daglig etterfølgelse i hans fotspor. Det er noe ganske annet enn bare en gang å la seg neddykke.

”Men mange velsignede Guds menn har dog oppfattet det således og har latt seg døpe igjen. I et av de skrifter jeg har lest fant jeg ved avslutningen en hel fortegnelse over menn som alle sammen hadde latt seg døpe igjen.”

Ja, det er riktig. Jeg har også sett denne fortegnelse. Men jeg synes det er utiltalende å benytte en sådan fortegnelse i agitasjonen. Jeg vil påta meg for hver av de menn som er nevnt i den fortegnelse å nevne 5, ja 10 andre som ikke har latt seg døpe igjen. Antallet av dem som holder på voksendåpen, er forholdsvis ringe, men de er for det meste meget virksomme og arbeider ivrig for å verve proselytter for deres anskuelse, og vi — vi har tidd. Og derved er det oppstått den oppfattelse at vi ikke har noe å si til forsvar for vårt synspunkt; ja, at vi i grunnen skulle være overbevist om at sannheten er på den annen side, men vi vover bare ikke å gi dem vår tilslutning, fordi vi frykter følgene av et slikt skritt. Det har en broder en gang skrevet til meg, enda på et åpent brevkort. Han skrev at i mitt hjerte sluttet jeg meg sikkert til sannheten om dåpen, men jeg torde bare ikke åpent uttale det for ikke å miste mitt levebrød. Det var mens jeg ennå var prest i Mülheim. Så lavt tenker man om oss. Og det er dessverre ikke noen unntagelse. Man anser oss for å være mennesker som er ulydige, mennesker som ikke vil gi sannheten ære, som imot bedre vitende fastholder barnedåpen o.s.v. Dette er en stor urett, og det skylder man å gjøre avbikt for.

”Ja, jeg har også følt meg frastøtt av sådanne uttalelser. Man skulle gjensidig la være å si noe som kan såre, og unngå at spørsmålet tilspisser seg på en hatefull måte. Man burde respektere hinannens overbevisning.”

Ja, det burde man. Men det er noe jeg må si Dem vedrørende denne fortegnelse som De nettopp har talt om. Et betydelig antall av dem som har latt seg døpe igjen, er senere kommet til den erkjennelse at gjendåpen var en villfarelse.

”Hva sier De? Er det sant?”

Ja, det kan De være forvissset om. Jeg har det fra flere av deres egen munn. De taler ikke offentlig om det, og derfor holder jeg det heller ikke for å være min oppgave å nevne deres navn. Men overfor meg personlig har flere erklært: ”Hvis det var nå at jeg sto overfor spørsmålet, så gjorde jeg det ikke.”

”Det hadde jeg ikke tenkt meg.”

Men det er ikke desto mindre sant, det innestår jeg for. Og jeg kan fortelle Dem ennå mere, noe som enn mere vil undre Dem. Noen av dem som er nevnt som tilhengere av voksendåpen, har senere latt deres egne barn døpe.

”Det kan da ikke være mulig.”

Det er en kjensgjerning. I så høy grad har deres oppfattelse endret seg. Jeg vet det helt bestemt. I et tilfelle har en bekjent av meg forrettet dåpen, i et annet tilfelle har jeg selv gjort det.

”Nei, det hadde jeg dog ikke tenkt meg.”

Ja, der kan De se hvor meget det har på seg med denne formentlige lydighetshandling. Man blir så lenge besnakket og kommer inn i en ensidig og bokstavelig skriftoppfattelse at man ikke lengre ser noen annen vei. Og baketter, når man er falt til ro og overveier saken, erkjenner man: Det var dog en villfarelse. Og tenk også på dette: Hvis det var sant at trostdåpen var en sådan lydighetshandling, så ville den naturlige følge dog være den at Gud på en særlig måte ville vedkjenne seg alle dem som har latt seg døpe igjen. Det er dog klart. Guds velbehag hviler over lydigheten. Da Jesus lot seg døpe og dermed erklærte seg beredt til å gå forløserveien som Gudslammet, da åpnet himlen seg, og det hørtes en røst: ”Denne er min sønn den elskede, i hvem jeg har velbehag.” Sådan skulle man dog også kunne merke noe til det at de ”døpte” brødre var mere velsignet enn de ”udøpte”, som man ofte kaller oss. Men det kan man ikke. Jeg vil ikke dermed si at de brødre som har latt seg døpe igjen, er mindre velsignet enn vi andre; det være langt fra. Når de i deres daglige vandel trofast følger Herren, velsigner Herren dem. Men Guds velsignelse avhenger ikke av om man lar seg døpe en gang til eller ikke.

Voksendåpen er altså i virkeligheten ikke noen særlig lydighetshandling, det må man innrømme når man kjenner forholdene i Guds rike. Ja, baptistprester har endog overfor meg beklaget seg over at det var så megen død i deres menigheter, fordi så mange hvilte på deres dåp og derfor ikke kom videre i deres indre liv. Det tyder dog ikke på at man har fullbyrdet en særlig lydighetshandling, over hvilken Guds velbehag i ganske særlig grad hviler.

”Ja visst, det kan nok gi anledning til ettertanke. Man kan ikke si at det i troende kretser, som ikke holder på voksendåpen, er mindre åndelig liv enn blant dem som holder på trostdåpen.”

Ja, det er riktig. Og det kunne dog ikke være tilfellet hvis voksendåpen var en så ubetinget nødvendig lydighetshandling. Gud ville heller ikke ha latt sine barn forbli i uvitenhet om et så viktig punkt, hvis voksendåpen var et tegn på særlig lydighet. Vi vil da også nok være Herren lydige like så vel som hine brødre. Det vet Gud, som kjenner hjerterne. Nei, nei, den påstand lar seg ikke opprettholde, at vi skal oppfylle all rettferdighet, og at voksendåpen er en lydighetshandling. Det stemmer ikke med skriften og erfaringen.

Kapittel 13

Dåpens form

”Men det er ennå et punkt som jeg har stanset ved. Dåp betyr jo egentlig å neddykke. Dåpen skulle rettelig utføres ved neddykkelse. Det ligger dog i ordet. Hvordan forholder det seg med det?”

Det greske ord for å døpe heter ”baptizein”. Det betyr sedvanligvis ”å neddykke”. Det er riktig. Men det kan dog også ha en annen betydning. Men derom senere. Først må jeg gjøre oppmerksom på et annet punkt som forekommer meg viktig, hvor vennene av voksendåpen viser seg som venner av den bare form, og det kan dog ikke være det det kommer an på.

På det nye testamentes tid er dåpen sikkert som regel foretatt ved neddykkelse, det skal innrømmes. Johannes den Døper har døpt på denne måte. Nå er spørsmålet: Må vi av den grunn også foreta dåpen ved neddykkelse? Sier man ja til dette spørsmål, så følger derav at neddykker man den som skal døpes, så er dåpen virksom, men nøyes man med å overøse, så er den uvirksom. Eller tar man litt vann, så er dåpen uten virkning, men tar man meget vann, så er den virksom. Så er det altså mengden av vann det kommer an på. Skulle Gud virkelig spørre etter en slik utvorteshet og ha gjort sakramentets kraft avhengig av det?

I denne forbindelse må jeg gjøre en bemerkning vedrørende Rom. 6,3-4. Her bruker Paulus neddykkelse ved dåpen som et bilde på hvorledes den troende skal være død og begravet med Kristus. Men neddykkelsen virker ikke dette, for det står jo: med ham, begravet med Kristus. Og i samfunn med Kristus kommer jeg kun ved troen. Det er mange som er blitt neddykket ved dåpen, men som ikke kjenner til den erfaring det tales om i Rom. 6, og det er andre som er blitt overøst ved dåpen, som har gjort den erfaring og daglig lever i den. Derav fremgår det dog at den ytre form ikke har den betydning som man tillegger den.

Dette fremgår også tydelig av andre overveielser. I Matt. 28 har Jesus befalt sine disipler å døpe i Faderens, Sønnens og den Hellige Ånds navn, og det har apostlene gjort. Peter sier i Ap.gj. 2,38: ”Omvender dere, og enhver av dere la seg døpe på Jesu Kristi navn til deres synders forlatelse.” Og i kap. 8,16 leser vi: ”De var blott døpte til den Herres Jesu navn.” I kap. 19,5: ”Da de hørte dette, lot de seg døpe til den Herres Jesu navn.” Og i Rom. 6,3 skriver Paulus: ”Vet dere ikke at vi så mange som ble døpte til Kristus Jesus, ble døpte til hans død?” Og i Gal. 3,27: ”For dere så mange som ble døpte til Kristus, har iført dere Kristus.”

Altså, hva ser vi? Jesus befaler å døpe i den treenige Guds navn, og apostlene døpte i Kristi navn! Har de derved vært ulydige? Og har den dåp de har foretatt, vært ugyldig fordi formen ikke var helt riktig? Ikke sant, vi kan herav se at apostlene ikke bandt seg til formen. Og nå skulle vi gå inn under det åk å la oss binde av en form? Vi døper i den treenige Guds navn i overensstemmelse med Jesu ord. Når vi ikke neddykker, men overøser, så er vi på den vei hvorpå apostlene vandret, på den vei hvor man ikke er bundet av former.

Hvis det skulle gå etter skriftens bokstav, hvor kom vi så hen? General von Viebahn gav engang et godt råd. Når man treffer folk som bestandig sier: "Men det står ikke i bibelen!" — så spør dem, sa han, om de bruker paraply, og hvis de sier "ja" til det, så kan man passende si til dem: "Ja, men det står ikke noe i bibelen om at man skal bruke paraply." Hvor tåpelig det er således å klamre seg til formen! "Bokstaven ihjelslår." Hvis vi vil holde oss til formen, så må vi ligge ned ved nattverden, for Jesus og hans disipler, de satt ikke, men de lå til bords. Så må vi vaske hverandres føtter, for Jesus har sagt: "Jeg har gitt dere et eksempel, for at dere skal gjøre hva jeg har gjort imot dere." Når formen gjelder, så tør vi ikke ta ordet i overført betydning. Hvor formen råder, der kommer snart tegnene på åndelig død til syne, og det gjør saken så overordentlig alvorlig.

Men ennå et ord angående formen. Bestenkelsen er også en bibelsk form. I Esek. 36,25 står det: "Da stenker jeg rent vann på dere, så dere blir rene." I 2. Mos. 24 står det at Moses stenket blodet på folket. Da folket var så tallrikt, kom det sikkert ikke rett meget blod på den enkelte, men det gjaldt dog. Ved den store forsoningsfest ble nådestolen syv ganger overstenket med blod. Det ord som Luther har oversatt med "forsonet", betyr egentlig på hebraisk "tildekket". Tanken er den at synderen tillike med hans synd blir tildekket, så at Gud likesom ikke mere kan se ham. Blodet dekker ham. Men synderen blir ikke neddykket i blodet; det hadde måttet skje hvis tildekningen virkelig skulle ha vært fullstendig. Offerblodet i det gamle testamente var jo kun et symbol. Det er vannet i dåpen også; i vannet er det i seg selv ikke noen kraft. Formen er ikke det avgjørende. Man kan rolig si: De som legger så megen vekt på formen som vennene av voksendåpen pleier å gjøre det, de har ikke forstått dåpens vesen.

Altså, den ytre form er ikke den avgjørende. Men jeg må ennå engang vende tilbake til ordet "baptizein" for å påvise at påstanden om at det alltid betyr å neddykke, er feilaktig. Ordet forekommer f.eks. i Luk. 11,38. Jesus er blitt innbudt til å spise hos en fariseer. Denne undrer seg over at Jesus ikke vasket seg — ebaptisthe — før han spiste. På det sted kan man da umulig oversette det med neddykke. Det var vel skikk at man vasket seg før man spiste, men ikke at man tok et bad. Men for dogmatikkens skyld legger vennene av voksendåpen gjerne et bad inn i teksten hvor det intet finnes. Således heter det f.eks. i Mark. 7,4: "Og når de kommer fra torvet, spiser de ikke uten først å tvette seg." Det står i grunnteksten "rhantizo", som betyr det samme som bestenke. For det samme ord står også i Heb. 9,19: "Han bestenket både boken selv og hele folket", og Hebr. 9,21: "Og ta-

bernaklet og alle tjenestens redskaper bestenket han likeledes med blodet.” Eller Hebr. 10,22: ”Med hjertene ved bestenkelsen rensset fra en ond samvittighet.” Men i Mark. 7,4 oversetter den ellers så anbefalelsesverdige miniatyrbibel (en tysk bibelutgave): ”Når de kommer fra torvet, spiser de ikke uten først å ta bad!” Så skulle man like så godt oversette uttrykket ”forskjellige tvettelser” i Heb. 9,10 ved ”forskjellig dåp”. Men det er åpenbart ikke tenkt på en neddykkelse i vann, men på forskjellige levittiske tvettelser som var foreskrevet i loven (4. Mos. 19,13; 3. Mos. 15). Dåpen er oppfyllelsen av alle disse gammeltestamentlige forbilder, de forskjellige tvettelser, likesom nattverden er oppfyllelsen av det gammeltestamentlige påskemåltid.

Det er også verd å legge merke til at Origenes, som dog var en grundig kjenner av det greske språk, bruker ordet baptizo når han taler om overøsningen av brennet på Karmels berg. Nei, det er ikke sant at baptizo alltid betyr ”neddykke”. I Åp. 19,13 står det om Herrens kledning at den var dyppet i blod. Det står også baptizo. Hvis baptizo og hovedordet baptismos alltid skulle betegne en neddykkelse, så var det ikke alene begre, krus og kobberkar — det lot seg nok gjøre — men også benkene blitt neddykket, for i Mark. 7,4 benyttet ordet baptismos.

Hva betyr det egentlig ”å døpe”? — slik må vi spørre. Neddykkelsen, den ytre form, må være av underordnet betydning; dåpens sanne betydning må bestå i noe annet. I 1. Kor. 10,2 leser vi at Israels barn alle ble døpte til Moses i skyen og i havet. Det betyr ikke at de ble neddykket, men det betyr at de kom i et særlig forhold til Moses. Han var fører for hele folket, altså også fører for hver enkelt. Legg merke til hva det er som står: ”De ble alle døpte til Moses i skyen og i havet.” Men vi vet at de gikk tørrskodd igjennom havet. Altså, det er her tale om en dåp ved hvilken det slett ikke var noe vann. Det bør man ikke overse. Tanken med dåpen er ”å sette i forhold til”, å bringes inn i et lydighets- og avhengighetsforhold.

Forstår vi ordet på denne måte, får vi samtidig lys over det merkelige ord i 1. Kor. 15,29, hvor Paulus skriver: ”Hva ville ellers de utrette som lar seg døpe for de døde? Dersom døde overhodet ikke oppreises, hvorfor lar de seg da døpe for dem?” Nyomvendte lot seg døpe ved hjemgangne troendes kister eller graver — hvilket naturligvis i slike tilfelle ikke kunne skje ved neddykkelse — for derved å uttrykke at de samtidig med at de antok den dødes tro, ville sette seg i et særlig forhold til denne, som igjen skulle oppstå. Når Paulus i Rom. 6,3-4 skriver ”døpt til Kristus”, så er tanken den samme der: Dere er ved dåpen satt i forhold til Jesus, brakt i forbindelse med ham, og dere er derved også gått inn under den forpliktelse å bli ham lik i hans død. Hvor som helst det tales om dåpen, der heter det da heller ikke: døp dem i vann, men: døp dem inn i Kristus ved dåpen.

”Således skal vi vel også forstå det sted hvor det står: vi ble altså begravet med ham ved dåpen til døden?”

Ja, sikkert. Men misforstå meg ikke, jeg benekter ikke at man i den første tid praktiserte voksendåp og foretok denne ved neddykkelse. I den første kristne menighet ble voksne døpt ved neddykkelse. Bildet Paulus bruker, stemmer godt hermed. Dåpen ved neddykkelse var et fortreffelig symbol. Det er det ikke tvil om. Men det er jo ikke det det dreier seg om ved vår samtale. Det som jeg ønsker å påvise overfor Dem, er kun at det ved siden av voksendåpen også fant barnedåp sted, og at voksendåpen ikke alltid ble foretatt ved neddykkelse.

”Ja, det forstår jeg.”

Men det er ennå mere som jeg også må gjøre Dem oppmerksom på, noe som De kanskje ikke har tenkt over. I de skrifter som man har gitt Dem, står det neppe noe om det. Si meg en gang, hvor og hvornår er de tre tusen som ble døpt den 1. pinsedag, blitt døpt ved neddykkelse?

”Det må jeg si at jeg aldri har tenkt over. Det er visst ikke lett å svare på.”

De husker nok at pinseunderet fant sted omkring kl. 9 om formiddagen, og straks etter holdt Peter en stor prediken, av hvilken det som står i Ap.gj. 2 kun er et utdrag. Virkningen var at 3000 mennesker spurte: ”Dere menn, brødre, hva skal vi gjøre?”, og det ble deretter talt inngående med dem for å vise dem troens vei. Det har alt sammen tatt tid. Om ettermiddagen kl. 3 var det, som vi hører det i Ap.gj. 3,1, en bedetime i templet, i hvilken apostlene også pleide å delta. Men selv om vi antar at hele dagen har stått til rådighet, hvorledes kunne man da nå å døpe disse 3000 ved neddykkelse? Og hvor er det skjedd? Når man leser baptistiske skrifter, finner man ofte som begrunnelse for at Johannes den Døper oppholdt seg ved Jordan og døpte der, den bemerkning at det ikke var tilstrekkelig med vann ved Jerusalem til at man kunne døpe folk der. Men så har det jo heller ikke vært vann nok til at Peter og de andre apostler kunne døpe de 3000 der ved neddykkelse. Det kunne slett ikke la seg gjøre.

”Men ved Jerusalem flyter dog bekken Kedron?”

Javel, Kedron er den eneste bekk ved Jerusalem, men den er ved pinsetid fullstendig uttørret.

”Men der var da også dammen Betesda!”

Ja, og også Siloams kilde. Men Siloam var kun en kilde hvis vann tjente til husholdningsbruk, og dammen Betesda, hvor det var vann nok, sto under oppsyn av prestene, men vi vet at prestene nærte et dødelig hat til den korsfestede nasareers tilhengere, og det er utelukkende at de ville ha gitt deres tillatelse til at de nye tilhengere ble døpt der. Og uten tillatelse var det slett ikke mulig. Det var jo 3000 som skulle døpes. Det kunne ikke foregå i hemmelighet. Dertil kom at vannet i Betesda dam var meget urent, fordi alle offerdyrene ble rensset der. At de fornemme jøder skulle ha stilt noen av deres private

badstuer til rådighet, er likeledes fullstendig utelukket. Å gå til Jordan ved pinsefesten lot seg ikke gjøre på grunn av avstanden. En dåp ved neddykkelse var faktisk en umulighet.

”Men hvordan ble de 3000 da døpt?”

Det skal vi straks få se. Men la oss først ennå betrakte et par tilfelle. Jeg er ikke engang sikker på at Paulus er blitt døpt ved neddykkelse. For i grunnteksten står det: anastas ebaptisthe, d.v.s. ”stående opp ble han døpt”. Jeg vil dog ikke legge særlig vekt på dette sted. Men hvordan forholder det seg med stokkmesteren i Filippi? En henvisning til at det kan ha vært en eller annen innretning i huset hvor det var mulig å foreta en neddykkelse, forekommer ikke meget sannsynlig. Et fengsel på den tid var dog ikke utstyrt med alle de sanitære innretninger som nåtiden krever. Det er kun en mulighet, nemlig at Paulus sammen med familien er gått ut i natten for å oppsøke en flod. Men det står det ikke noe om, og det må også sies å være i motstrid med teksten (v. 36-37).

”Men dåpen av hoffmannen fra Etiopia skjedde dog ved neddykkelse?”

Ja, det sier man. Og det kan man lese gang på gang. Det står slik: ”Og han bød at vognen skulle stanse, og de steg begge ned i vannet, både Filip og hoffmannen, og han døypte ham. Men da de steg opp igjen o.s.v.” Det står ikke et eneste ord om neddykkelse. Det ville også ha vært vanskelig å neddykke. For landeveien til Gasa, den er øde, står det i Ap.gj. 8,26. Det finnes ingen flod eller bekk hvor det ville ha vært mulig. En slik dåp på denne vei er en geografisk umulighet! Støttepunktet for antagelsen av at hoffmannens dåp er foretatt ved neddykkelse, søker man i de to forstavelser eis og ek. De steg ned i (eis) vannet og opp av (ek) vannet. Men å slutte seg til en neddykkelse ut fra disse forstavelser er ganske vilkårlig. De kan godt være trådt ut i vannet uten å være dykket ned i det.

”De mener altså at dåpen ikke er skjedd ved neddykkelse. Hvorledes da?”

Ved bestenkelse eller overøsning. Det var jo slett ikke noe ukjent for jødene. Det var de vant til fra gammel tid. Bestenkelse var i den gamle pakts tid en hellig handling. Ypperstepresten stenket blodet på nådestolen; ja, også folket selv ble bestenket, da Moses hadde opplest paktens bok for folket, idet han sa: ”Se, det er den pakts blod som Herren oppretter med dere på alle disse ord.” Og har Gud ikke selv talt om bestenkelsen? ”Og jeg vil stenke rent vann på dere, og dere skal bli rene,” sier Herren (Esek. 36,25). ”Jeg vil utgyte vann over det tørstige,” heter det i Es. 44,3. ”Over Jerusalems innbyggere vil jeg utgyte nådens og bønnens ånd” (Sak. 12,10). ”Og det skal skje deretter, at jeg vil utgyte min Ånd over alt kjød” (Joel 3,1). Har Peter ikke sagt at utgytelsen av den Hellige Ånd, dåpen med den Hellige Ånd (Ap.gj. 1,5), var oppfyllelsen av forjettelsen hos profeten Joel? Gud stenker rent vann, Gud utgyter. Og denne bestenkelse og utgytelse kalles (Ap.gj. 1,5) å bli døpt. Hvorledes kan man, når Skriften taler således, tale så foraktelig om ”bestenkelse”? Det forstår jeg ikke. Gud har fullbyrdet dåpen med den Hellige Ånd ved utgytelse. Når Gud døper således, da tør vi også gjøre det.

”Jeg hadde ikke tenkt meg at det kunne fremføres så meget imot påstanden om at dåpen skal skje ved neddykkelse, og at bestenkelsen er ubibelsk.”

Men foruten det jeg har fremført, vil jeg ennå minne om at Herren sendte sine disipler ut i all verden. Guds menighet har sin oppgave i alle verdensdeler. Kan man tenke seg at Gud, da han ga sin misjonsbefaling og dåpsbefaling, da har foreskrevet en form som i mange egne slett ikke eller kun med stor møyen lar seg praktisere?

”Hvordan mener De? Det forstår jeg ikke!”

Jo, tenk på misjonærene i de kolde nordiske egne. Hvordan skal de bære seg ad med å foreta en neddykkelse der? Eller i de vannfattige egne i det indre Afrika. Hvordan skal de døpe der? Eller tenk på syke og svake. Kan man tenke seg at Herren, da han gav sin dåpsbefaling, har foreskrevet en bestemt form, på hvis iakttagelse det i så høy grad kommer an, som man stadig hører og leser? Det er dog ganske utelukket. Nei, nei, det har avgjort ikke vært frelserens mening. Hvor sneversinnet å ha slike tanker om ham.

Altså, fra hvilken side vi enn betrakter spørsmålet om dåpsformen, enten teologisk eller geografisk, eller hvordan vi vil gjøre det, vi kommer bestandig til det resultat at dåpen ikke alltid er blitt foretatt ved neddykkelse eller kunne være blitt det. Man må også ha benyttet andre fremgangsmåter, de som var gitt i den gamle pakt, anvist av Gud selv. Det finnes et skrift som benevnes ”De 12 apostlers lære”, og som er skrevet i første halvdel av det 2. århundrede. Ifølge dette har det fra begynnelsen av vært benyttet forskjellige fremgangsmåter ved dåpen. Man har døpt i rinnende vann og i stillestående vann, man har døpt i kaldt vann og i varmt vann, ved neddykkelse og ved overøsning. Altså skal man ikke gjøre dåpen til en lovgjering ved å fastslå at kun dåp foretatt på en bestemt måte er en gyldig og bibelsk dåp.

Kapittel 14

Avslutning

Det er sårende for andre kristne — uten at dette dog vel er tilsiktet — når man på et baptistkapell, som jeg selv har sett det, anbringer et skilt hvorpå det står: ”Menighet for bibelsk dømte kristne.” Så må alle vi andre være ubibelsk døpt eller slett ikke døpt, hva som kan komme ut på et. Det skal man ikke si eller skrive. Derved sønderriver man enhetsbåndet imellom Guds barn. Og hva er følgene av den oppfattelse at vi ikke er døpt? Man kan ikke holde nattverd sammen med oss; ja, man kan ikke engang ha ”kristent fellesskap” med oss. Det er dog meget sørgelig. Det kan jeg ikke tenke meg er etter Frelserens sinn. Hvem som betreder denne vei, kommer derved meget lett inn i lovbundethet og sneverhjetethet. Man holder seg til Skriftens bokstav, men kommer i motstrid med dens ånd. Det er min overbevisning ut fra Skriften og etter de erfaringer jeg har gjort med sådanne brødre.

”Men er det allikevel ikke noe galt ved barnedåpen, slik som den praktiseres?”

Jo, ganske sikkert. Og i lengden vil kirken vel også bli nødt til å endre sin dåpspraksis. Jeg anser kun dåpen for å være bibelsk berettiget når den etterfølges av en kristelig oppdragelse. Ellers blir dåpen vanhelliget og gjort verdiløs og nedverdighet til kun å være en skikk. Men misbruket opphever ikke den rette bruk. Dog nå er vi visst ved å komme bort fra vårt emne. Deres spørsmål lød jo: ”Skal jeg la meg dømpe en gang til?” Og den misbruk som rundt om drives med barnedåpen, har intet å gjøre med dette spørsmål. Forøvrig er misbruk heller ikke utelukket der hvor man praktiserer voksendåp. Jeg tenker på at Filip dømte trollmannen Simon, som var blitt troende, og snart etter fordømte Peter ham som et helvetes barn, som var full av bitterhets galle. Legg også merke til hva det står i 1. Johs. 2,19: ”De er gått ut fra oss, men de var ikke av oss, for da var de blitt hos oss.” Hvor mange sørgelige beretninger kan man ikke fortelle om sådanne som er blitt regnet for troende og er blitt døpt, og som siden har vist seg å være hyklere. Jeg har engang talt ved noen møter i et baptistkapell, og iblant dem som kom til møtene (ettermøtene) for å omvende seg, var det mennesker som allerede hadde mottatt den såkalte ”trosdåp”. Altså også der kan det forekomme feil og misbruk.

”Så mener De altså ikke heller at voksendåp er en bekjennelse?”

I hvert fall ikke en bekjennelse til Herren, i det minste ikke her til lands, men høyst en bekjennelse til en bestemt oppfattelse og et bestemt syn på kristendommen. Hvis voksendåpen skulle være en bekjennelse for mennesker, så måtte den dog også skje for of-

fentligheten. Men mange foretar den helst i stillhet og i hemmelighetsfullhet i deres hus, og det er ikke noen bekjennelse.

”Det har De rett i. En dåp i stillhet er ingen bekjennelse. Men jeg forstår altså at De mener at jeg ikke behøver å la meg døpe en gang til?”

Når De er døpt som barn og senere er kommet til troen, så er en gjentakelse av dåpen etter min overbevisning ikke nødvendig. Det det kommer an på ved dåpen, består dog deri at vi blir døpt med den Hellige Ånd, som Johannes sa: ”Han skal døpe med den Hellige Ånd og ild.” Når vi har mottatt det som det kommer an på, behøver formen ikke å gjentas på en ny måte. Det som det fremfor alt kommer an på, er dog om vi er døpt med den Hellige Ånd. ”Den som ikke har Kristi ånd, hører ham ikke til.”

Jeg vil ønske at det lyktes for meg å overbevise Dem om at det ville være å betrede en falsk vei hvis De lot Dem døpe en gang til. Jeg frykter for at den vei ville føre inn i lovbundethet og sneverhertethet, hvori så mange brødre som står på dette standpunkt, er blitt fanget. For hvor sørgelig er det dog ikke når Guds barn utelukkes fra nattverdfellesskap, fordi de etter andre Guds barns syn ikke er døpt. Jeg kjenner en evangelist som engang arbeidet i en baptistmenighet. På den siste søndag han var der, skulle de etter planen ha nattverd gudstjeneste. Men da man ikke torde la evangelisten være med der, fordi han ”ikke var døpt”, utsatte man den planlagte nattverd gudstjeneste i 8 dage. Å bryte livets brød for dem, å utkaste evangeliets sæd iblant dem, dertil var han god nok, men ved deres nattverdbord var det ingen plass for ham. Er det ikke sørgelig? Derfor ønsker jeg at De må komme til det resultat at De som svar på spørsmålet ”Skal jeg la meg døpe en gang til?” må si: ”Nei, nei.” Jeg frykter for at De ellers vil komme inn i den samme stilling som hine jødekristerne (Ap.gj. 15,1), som sa: ”Dersom dere ikke blir omskåret etter Mose skikk, kan dere ikke bli frelst.” Denne intoleransens og sneversinnets ånd bekjempet Paulus ved rådsforsamlingen i Jerusalem. Denne retning åpenbarte seg senere i Korint (1. Kor. 1,12-17) og ga anledning til at Paulus takket Gud for at han ikke hadde døpt noen iblant dem uten Krispus og Kajus. Den samme partiånd har jeg møtt i mange skriftlige henvendelser som er blitt tilsendt meg, både i brev og i trykksaker. Det er stadig den samme ånd, men er det Jesu Kristi ånd?

”Kanskje skal vi holde opp for i dag. Jeg vil tenke over hva De har sagt og overveie det i stillhet.”

Ja, det vil være riktig. En ting håper jeg dog De har fått sett: at det ikke er helt uten grunn når vi mener at også barnedåpen er bibelsk berettiget. Men har De fått se dette, da ser jeg heller ingen grunn til at De skulle la Dem døpe en gang til. Jeg har tidligere arbeidet meget med dette spørsmål — det er vel ingen av oss som kommer utenom det — men jeg er blitt ferdig med det og er blitt klar over at det ville være en ren og skjær seremoni om jeg lot meg døpe en gang til. Den som er døpt, er forpliktet til å leve sin dåp ut, ganske likegyldig om han er døpt som barn eller som voksen. Og det er den felles

oppgave som er henlagt til oss i vår dåp, at det må kjennes på oss at vi, som dem som er døde og begravet med Kristus, nå lever med ham og for ham og vandrer i et nytt levnet. Jo bedre vi lever det ut, desto mere vil vi akte og elske hverandre og stadfeste apostelens ord (Ef. 4,4): ”Et legeme og en ånd, likesom vi også er kalt til et håp i vårt kall, en Herre, en tro, en dåp.”

Hvordan dette ble laget

Dette er forfatterens eget verk. Det ble satt sammen med **junifye** og en KI-assistent.

En gave til støtte — [Stripe](#) eller **Vipps 909 24 934**

Skann for å lese denne boken på nett